

Sygn. akt II Aka 225/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 marca 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Marzanna A. Piekarska- Drązek (spr.)

Sędziowie: SA Dorota Tyrała

SO del. Anna Kalbarczyk

Protokolant sekr. sąd. Olaf Artymiuk

st. sekr. sąd. Katarzyna Rucińska

przy udziale prokuratora Jacka Pergałowkiego, Leszka Woźniaka oraz oskarżyciela posiłkowego K. Sp. z o.o joint venture w likwidacji z siedzibą w B.

po rozpoznaniu w dniach 20 listopada 2019 r. i 2 marca 2020 r. w Warszawie

sprawy A. D. (1), urodz. dnia (...) w W., syna W. i H. z d. J.

i Ł. D. (1) urodz. (...) w W., syna A. i H. z d. G.

oskarżonych z art. 300§2 k. k., art.284§2 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k., art.286§1 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonych i oskarżyciela posiłkowego (...) Sp. z o.o. w B.

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 9 listopada 2018 r. sygn. akt VIII K 248/17

1.zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonych A. D. (1) i Ł. D. (1) w ten sposób, że:

- w pkt 1(zarzut I aktu oskarżenia) i w pkt 8 (zarzut V a/o) eliminuje z opisu przypisanego oskarżonym czynu słowa: „ postępowania egzekucyjnego Km 3779/16 z wniosku” oraz: „ i nieruchomość KW WA 1G/ (...);

- w pkt. 2 (zarzut II a/o) i w pkt. 9 (zarzut VI a/o) eliminuje z opisu przypisanego oskarżonym czynu słowa: „ postępowania egzekucyjnego Km 3779/16 z wniosku”;

- w pkt 3 (zarzut III a/o) i w pkt 10 (VII a/o), w ramach przypisanego oskarżonym czynu przyjmuje, że wartość przywłaszczonych samochodów wyniosła 1.128.390,57 zł;

2. uchyla rozstrzygnięcia z pkt. 6 i 7 oraz z pkt. 13 i 14, to jest o warunkowym zawieszeniu wykonania kar łącznych pozbawienia wolności i dozoru kuratora sądowego, w stosunku do A. D. (1) i Ł. D. (1);

3. utrzymuje w mocy wyrok w pozostałej części;

4. zasądza od oskarżonych A. D. (1) i Ł. D. (1) na rzecz oskarżyciela posiłkowego (...) Sp. z o.o. joint venture w likwidacji z siedzibą w B. kwotę 720 zł z tytułu zwrotu kosztów ustanowienia pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym;

5. zasądza od oskarżonych A. D. (1) i Ł. D. (1) na rzecz Skarbu Państwa pozostałe koszty za postępowanie odwoławcze w częściach równych, w tym opłaty po 180 zł.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	225/19
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 9 listopada 2018 r., sygn. akt VIII K 248/17 w sprawie oskarżonych A. D. (1) i Ł. D. (1)

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.1 <u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>		
1) Obrońca		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
2) oskarżyciel posiłkowy (...) sp. z o.o. joint venture w likwidacji z siedzibą w B.		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej	

	czynu przypisanego oskarżonemu - apelacja obrońcy	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku – art. 85a, 86 § 1 i art. 69 §1 i art. 46 § 1 k.k. – apelacja oskarżyciela posiłkowego	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia – apelacja obrońcy	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia - apelacja obrońcy	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka - apelacja oskarżyciela posiłkowego	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		Oskarżeni A. D. (1), Ł. D. (1)	Sąd Apelacyjny zwrócił się do pokrzywdzonego P. M. (1) o dokumenty dot. egzekucji jego roszczenia w kwocie 9.082,67 zł, wskazanego w zarzutach I, II, V, VI a/o i zaliczył nadesłane dokumenty do materiału dowodowego. Należy przy tym zaznaczyć, po porównaniu dokumentów nadesłanych na żądanie Sądu Apelacyjnego, że odpowiadają one w znacznej części dokumentacji skopiowanej przez Sąd Okręgowy w tomie VII akt, k. 1152 – 1141. Sąd Okręgowy przeprowadził dowód z akt postępowań komorniczych KM 4383/15, jednak zwrot tych akt komornikowi,	Dokumenty	k. 1302 i nast.

			<p>spowodował, że Sąd Apelacyjny skontrolował ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego w zakresie roszczeń P. M. w oparciu o nadesłaną przez niego dokumentację, z tych względów dowód przeprowadzony przez Sąd Apelacyjny nie był nowym dowodem, ale pozwolił na weryfikację tego, które z roszczeń P. M. było dochodzone, w tym egzekwowane, w czasie czynu I i II a/o.</p>		
<p><u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u></p>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		<p>Potwierdzono, że ww. kwota, stanowiąca dług spółki (...). Polska była w okresie wskazanym w a/o dochodzona przez P. M. w postępowaniu sądowym.</p>			

		<p>Egzekucja komornicza tego roszczenia, pod sygnaturą wskazaną w a/o – KM 3779/16 rozpoczęła się w 2016 r., po wyroku z dnia 18 kwietnia 2016 r. i tytule egzekucyjnym z 25 listopada 2017 r. Oznacza to, że wskazanie sygn. KM 3779/16 w zarzutach a/o i wyroku Sądu Okręgowego było błędne, ale nie przekreśla to istoty czynów oskarżonych czyli udaremnienia zaspokojenia wierzyciela P. M. w odniesieniu do kwoty wskazanej w a/o, tj. 9.082,68 zł.</p>		
--	--	---	--	--

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów

--	--

<i>(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
I.	<u>Apelacja obrońcy oskarżonych A. D. (1) i Ł. D. (1)</u>	# zasadny
I.		# częściowo zasadny
II.	Zarzuty dot. czynu I i V a/o	# niezasadne
III.	1. naruszenia art. 410 k.p.k., poprzez pominięcie zeznań W. T. (1), I. M. (1) i odpisu księgi wieczystej nieruchomości należącej do spółki (...). Polska;	
IV.		
V.		
1.	2. naruszenia art. 7 k.p.k., poprzez uznanie za niewiarygodne wyjaśnień oskarżonych w zakresie prób doręczenia komornikowi prowadzącemu egzekucję kluczyków do zajętych pojazdów i kart pojazdów.	
2.		
3.		
1.		
2.		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
1. Zarzut naruszenia art. 410 k.p.k. tylko wówczas jest zasadny, gdy sąd przy ocenie dowodów pominął okoliczności z nich płynące, nie zaś wówczas gdy wszystkie je dostrzegł i ocenił łącznie, na tle wszystkich zebranych i ujawnionych dowodów.		

Sąd I instancji przeprowadził dowód z zeznań komornika I. M. (1) i asesora komorniczego W. T. (1), przeprowadził dowód z akt spraw komorniczych, w tym korespondencji oskarżonych z komornikiem, odebrał wyjaśnienia od oskarżonych i wszystkie te dowody ocenił wszechstronnie, obiektywnie i logicznie. Dowody te zostały przeprowadzone (ujawnione) na rozprawie, tak więc nie pozostały poza procesowym materiałem dowodowym i poza oceną sądu. Przeprowadzano także dowód z księgi wieczystej nieruchomości KW WA 1G/ (...) należącej do spółki oskarżonych (wydruki k. 564 – 594) i wszystkie te dowody, ocenione przez sąd, miały wpływ na ustalenia faktyczne.

Wobec powyższego, nie sposób zasadnie twierdzić, że doszło do naruszenia art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie tych dowodów i nierozważenie okoliczności z nich wynikających. Inną kwestią jest wartość dowodowa, jaką przyznał tym dowodom sąd, co dotyczy oceny dowodów;

2. zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. nie znajduje potwierdzenia w procedowaniu Sądu Okręgowego, ponieważ sąd ten dokonał wszechstronnej oceny wyjaśnień oskarżonych, a powodem uznania ich częściowej niewiarygodności była całościowa analiza dowodów związanych z zajęciami komorniczymi i zachowaniem oskarżonych w czasie wyznaczonym na egzekucję i licytację zajętych samochodów. Pod zarzutami 1 i 2 apelacji kryje się próba forsowania tezy, że oskarżeni nie udaremnili postępowania egzekucyjnego w sprawie roszczenia (...) S.A., ani zaspokojenia tej

firmy jako wierzyciela, jak też zaspokojenia P. M. (1) jako wierzyciela, gdyż „podejmowali próby dostarczenia komornikowi kluczyków od samochodów i kart pojazdów”. Tak, zdaniem obrońcy, wyjaśnili oskarżeni, a komornicy i korespondencja z nimi ma to potwierdzić. Obrońca stara się przy tym przekierować uwagę na procedury licytacyjne komornika, akcentując, to, że doszło w końcu do sprzedaży zajętych samochodów, ale unika określenia kiedy to nastąpiło, z jakim pokrzywdzeniem wierzycieli, a przede wszystkim obrońca odwraca uwagę od podstawowych zachowań przestępnych oskarżonych, tj. sprzedaży zajętych przez komornika samochodów. Istotą przestępstwa zarzucanego oskarżonym w pkt I i V a/o jest zbycie mienia ruchomego spółki (...) w postaci dwóch samochodów, w celu udaremnienia postępowania komorniczego Km 1960/15 z wniosku (...) S.A., w którym komornik dokonał zajęcia tych samochodów (w czerwcu 2015 r.) oraz udaremnienia zaspokojenia drugiego wierzyciela P. M. (1) co do kwoty 9.082,68 zł. Wprawdzie co do tej kwoty nie toczyło się jeszcze postępowanie egzekucyjne (wezwanie do zapłaty z 14 grudnia 2014 r., w 2015 r. postępowanie sądowe), ale zajęcie samochodów spółki (...) nastąpiło także w egzekucji na rzecz P. M. KM 4383/14, w odniesieniu do innego (wcześniejszego roszczenia) na kwotę 18 tys. zł. Ł. D. (1) został wyznaczony przez komornika jako nadzorca samochodów zajętych od spółki (...) do spraw Km 1960/15 i KM 4383/14, będąc w czerwcu 2015 r. wiceprezesem D., kiedy to jego ojciec był prezesem. W lipcu 2015 r. A. D. (1) złożył oświadczenie o rezygnacji z funkcji prezesa, choć formalnie

zmianę z KRS odnotowano pod koniec roku. Oskarżeni dokonali wówczas jednej z wielu zamian formalnych na stanowiskach prezesa i wiceprezesa, włączając w to innych członków rodziny (H. D. (1), B. D.), co nie zmienia faktu, że A. D. (1), jako większościowy udziałowiec, wraz z synem Ł. i żoną, zarządzali faktycznie spółką i całkowicie kontrolowali decyzje o jej majątku, jako właściciele. Zarządzali ponadto spółką (...), której jedynym udziałowcem była spółka (...), czyli ich spółka. Ł. D. (1) był w 2015 i 2016 r., zamiennie z ojcem, wiceprezesem i prezesem D. i M. oraz prezesem sp. D. (...). A. D. (1) odsprzedał udziały w spółce (...) żonie H., w grudniu 2015 r. (w kilka dni po ostatnim z przypisanych czynów, na szkodę (...)), zaś w lutym 2016 r. nabył wszystkie udziały spółki (...), w której następnie Ł. D. (1) został wiceprezesem. Ostatecznie oskarżeni, po wyprowadzeniu ze spółki (...) majątku nieruchomego i ruchomego, sprzedali ją obywatelowi innego państwa.

Wskazane zależności kapitałowo – osobowe mają bardzo istotne znaczenie dla oceny zamiaru oskarżonych w odniesieniu do wszystkich przypisanych czynów, ponieważ nie ulega wątpliwości, że w 2015 r. spółka (...) nie regulowała już zobowiązań powstałych wcześniej: wierzytelności (...) z 2014 r., wierzytelności I. i P. M. (1) – także z 2014 r. Mimo to, w 2015 r. oskarżeni w imieniu D. zaciągali dalsze zobowiązania: w dniu 24 czerwca 2015 r. Ł. D. (1) zawarł umowę z (...) sp. z o.o., - której (...) nie była w stanie wykonać - nie zapłaciła 224.748,31 zł za paliwo kupowane na karty kredytowe. 15 lipca 2015 r. oskarżeni zawarli też umowę restrukturyzującą zadłużenie z

tytułu leasingu pojazdów (1,6 mln zł), poprzez zawarcie warunkowej umowy sprzedaży i zobowiązanie zapłaty 1.128.390,57 zł za te pojazdy, z zobowiązaniem ustanowienia hipoteki na nieruchomości. Wszystkie te zobowiązania zostały zaciągnięte, gdy prezesem spółki był A. D. (1), a jego syn wiceprezesem. Mimo, że część przestępnych działań oskarżonych nastąpiła po nieformalnym zrzeczeniu się prezesury przez A. D. (30 lipca 2015 r.), to do 16 lutego 2016 r. pozostawał on właścicielem spółki (...) i brał udział we wszystkich decyzjach. Będąc większościovym udziałowcem sp. D. był równocześnie na takiej samej pozycji w kolejnej spółce rodzinnej - M., dla której spółka (...) była jedynym udziałowcem. Zależności te miały istotne znaczenie dla oceny celu działań oskarżonych przypisanych im w wyroku i dla oceny ich wyjaśnień i zeznań H. D. (1), która jako uczestnicząca w trójce osób przelewających majątek z jednej swojej spółki do kolejnych ((...) – M. – D. (...)), miała oczywisty interes prawny i osobisty, by wspierać linię obrony oskarżonych.

Wracając do zarzutu I apelacji, dot. czynu przypisanego oskarżonym w pkt 1 – 8 wyroku, obrońca nie jest w stanie podważyć istoty przestępstwa, tj. sprzedaży ze sp. D. do sp. M. samochodów zajętych przez komornika na pokrycie roszczeń I. i P. M.. Oskarżeni nie podważyli tego, że w dniu 1 września 2015 r. zdecydowali o przeniesieniu własności dwóch zajętych przez komornika samochodów z jednej spółki do innej, kontrolowanych przez siebie, przez co udaremnili egzekucję z majątku spółki (...). To w jaki sposób komornik dalej egzekwował wierzytelności

wobec nabywcy, będącego osobnym podmiotem gospodarczym, nie wpływa na ocenę zamiaru oskarżonych i osiągniętego celu, którym była ucieczka z mieniem sp. D., do którego wierzyciele kierowali egzekucję. Nie są zatem istotne kolejno egzekucji prowadzonej wobec nabywcy M., ale to jak oskarżeni postąpili z zajęтым mieniem spółki (...). Późniejsze poddanie się licytacji przez M. i wyegzekwowanie roszczeń spółki (...) oraz częściowe pokrycie ze sprzedaży roszczeń P. M. - 18 tys. zł (brak zaspokojenia co do kwoty 9.082,68 zł oraz dalszych kwot), nie ekskulpuje oskarżonych z przestępnego zbycia części majątku dłużnika, co uniemożliwiło egzekucję z zajętych samochodów w stosunku do D..

Sąd Okręgowy prawidłowo ocenił wyjaśnienia oskarżonych jako próbę minimalizowania ich odpowiedzialności.

A. D. (1) zasłaniał się problemami zdrowotnymi, które rzekomo ograniczyły jego udział w sprawach spółki, podczas gdy cały czas występował jako nieomal całkowity udziałowiec obu spółek, pomiędzy którymi zbywano majątek. Stan zdrowia nie przeszkodził A. D. w zakupie od (...) w grudniu 2015 r. nieruchomości w M. i sprzedaży jej do M., w lutym 2016 r. oraz w nabyciu wszystkich udziałów M., nie mówiąc o pełnym zaangażowaniu we wszystkie transakcje z pokrzywdzonymi firmami (...), I., (...), P. M. i wiedzy dotyczącej żądań zapłaty przez te podmioty. Nie sposób przyjąć za wiarygodne wyjaśnień A. D., iż nie posiada wiedzy o tym, którzy wierzyciele zostali spłaceni, skoro brał udział w zaciągnięciu tych zobowiązań w

imieniu D., w transakcjach dot. samochodów oraz wystąpił jako kupujący nieruchomości od (...), a następnie odsprzedający ją do M.. Zbywał i nabywał w tym czasie udziały (większościowe) obu spółek i zamiennie z synem pełnił funkcje zarządcze w obu spółkach. Nie można też uznać za zgodne z wiedzą i doświadczeniem życiowym tego, by doświadczony przedsiębiorca, mający nieomal wszystkie udziały ww. spółek, nie badał ich stanu majątkowego, bilansów i zagrożeń dla ich działalności (długów). Wyjaśnienia A. D. wskazujące na brak orientacji w sprawach transakcji opisanych w a/o, są więc niewiarygodne, tak jak uzasadnił to Sąd I instancji.

Ł. D. (1) skupiał się w swoich wyjaśnieniach na kwestii licytacji komorniczej samochodów, nie tłumacząc dlaczego, bez wiedzy wierzycieli i wbrew zajęciu komorniczemu, sprzedali z ojcem samochody z (...) do M., dlaczego nie zaspokoiли wierzycieli z rzekomo dopuszczalnej transakcji i nie dostarczyli samochodów na licytację ogłoszoną wobec sp. D.. Ł. D. (1) przyznał, że dokonali z ojcem transakcji, przy czym Ł. działał jako prezes (...) i wiceprezes M., a A. D. (1) jako prezes M. był drugą stroną umowy. Wynika stąd, że obaj oskarżeni doskonale rozumieli, że działają w celu udaremnienia egzekucji komorniczych wszczętych na rzecz (...) S.A. co do kwoty 31.969,97 zł oraz kwoty 18 tys. zł P. M., a także i dalszych roszczeń P. M., w tym dochodzonej przed sądem cywilnym kwoty ponad 9 tys. zł.

To jak oskarżeni postępowali na etapie późniejszego postępowania egzekucyjnego prowadzonego w stosunku do nabywcy samochodów

M. i V. czyli M. nie dotyczy przestępnego wyprowadzenia samochodów ze spółki dłużnej, tj. (...), co nastąpiło 1 września 2015 r.. Ł. D. (1) nie zaprzeczył faktowi głównemu, tj. sprzedaży zajętych samochodów i temu, że nie dostarczono samochodów na pierwszą licytację, do czego komornik wezwał obie spółki.

W tym zakresie zgodne są zeznania W. T. i I. M. oraz akta komornicze: k. 1062 – pismo komornika J. M. z 26 kwietnia 2016 r. wzywające M., nabywcę zajętych samochodów, do ich udostępnienia do oszacowania; k. 1044 – obwieszczenie z dnia 18 listopada 2016 r. o licytacji samochodów wyznaczonej na 21 grudnia 2016 r. – licytacja bezskuteczna, gdyż oskarżeni nie dostarczyli samochodów; k. 1045 – obwieszczenie komornika z dnia 20 stycznia 2017 r. o licytacji wyznaczonej na 15 lipca 2017 r.; k. 1047 – pismo do komornika z 13 lutego 2017 r. o dostarczeniu kluczyków i dokumentów pojazdów. Należy zauważyć, że oskarżeni ukryli transakcję z 1 września 2015 r. pomiędzy swoimi spółkami przed wierzycielami, którzy jak w przypadku P. M. zgłaszali kolejne wierzytelności oraz przed komornikiem, który zajął samochody w czerwcu 2015 r. Skutkiem ich działań było nieprzystąpienie dłużnej spółki (...) do zaspokojenia wierzycieli, przed i po zajęciu samochodów oraz doprowadzenie do egzekucji w drodze sprzedaży zajętych samochodów. Po wyprowadzeniu mienia ze spółki (...), konieczne było ustalenie miejsca pobytu zajętych samochodów, następnie ogłoszenie licytacji z wezwaniem obu spółek oskarżonych do wydania samochodów, czego oskarżeni nie

spełnili w pierwszym terminie tj. 21 grudnia 2016 r. (ponad półtora roku po zajęciu i ponad rok po sprzedaży). Oskarżeni nie mają żadnego usprawiedliwienia dla niewykonania wezwania do dostarczenia zajętych przedmiotów. Samochody, które były już własnością sp. Mobil, dostarczono na kolejną licytację bez kluczyków i kart, a skuteczna sprzedaż odbyła się dopiero 15 lutego 2017 r. i dopiero z tym terminem związana jest kwestia dostarczenia kluczyków komornikowi za pośrednictwem kuriera. Taką chronologię czynności potwierdzają akta komornicze, które były częścią materiału dowodowego. Adnotacja o odmowie przyjęcia kluczyków i dokumentów, na piśmie z dnia 13 lutego 2017 r. (k. 1047), powstała w nieustalonych okolicznościach. Takiej odmowy nie potwierdzili komornicy, zresztą byłaby ona nielogiczna, skoro za dwa dni miała być licytacja samochodów, do której zmierzał komornik. Na piśmie z dnia 13 lutego 2017 r. informującym komornika o dostarczeniu samochodów, wraz z dokumentami i kluczykami, widnieje stempel komornika z 14 lutego 2017 r. (k. 1047), oznaczający przyjęcie przesyłki. Niemniej jednak są to okoliczności nieistotne z punktu widzenia zachowania oskarżonych sprzed pierwszej licytacji, a przede wszystkim w odniesieniu do znamion udaremnienia zaspokojenia wierzycieli spółki (...) z zajętego majątku spółki, samochodów, które oskarżeni sprzedali w dniu 1 września 2015 r. do innej swojej spółki, mimo zajęcia komorniczego dokonanego w czerwcu 2015 r.

Wierzyciele spółki (...), tj. (...) S.A. i P. M. nie mogli już odzyskać wierzytelności od spółki (...), a egzekucja od nabywcy samochodów odbyła się kilkanaście miesięcy od ich sprzedaży i około 20 miesięcy od zajęcia egzekucyjnego. Pomijając oszacowanie wartości używanych przez ten okres samochodów, zachowanie oskarżonych po sprzedaży zajętych aut ma zupełnie drugorzędne znaczenie wobec niewątpliwie przestępnych działań, które doprowadziły do ich wyprowadzenia ze spółki, z pełną świadomością złamania rygorów zajęcia komorniczego. Wierzyciele nie zostali zaspokojeni z majątku dłużnej spółki (...). (...) S.A. odzyskała swoją wierzytelność dopiero po licytacji od M. w lutym 2017 r. P. M. (1) odzyskał część dochodzonych należności, tj. ok. 18 tys. zł, których dotyczyło zajęcie, natomiast zbycie majątku spółki (...), tak co do samochodów, jak i sprzedanej w grudniu 2015 r. nieruchomości D., udaremniło zaspokojenie tego wierzyciela w odzyskaniu kwoty 9.082,68 zł (zarzut I i II a.o.) oraz kolejnych - z faktur z września i października 2014 r. - na łączną kwotę 48.857 zł (dokumenty P. M. k. 1141 - 1153, k. 1302 zeznania W. T. na rozprawie 22 sierpnia 2018 r.).

Działania przestępne oskarżonych w stosunku do wierzytelności P. M. ograniczone być mogą jedynie do kwoty wymienionej w zarzutach I, II, V i VI a/o. W sprawie wierzytelności P. M. nastąpiło zajęcie samochodów od spółki (...) do egzekucji komorniczej Km 4383/15 (18.197,23 zł), której prokurator nie wskazał w a/o, ale w tym czasie oskarżeni mieli pełną świadomość pokrzywdzenia P. M. przez udaremnienie zaspokojenia

kolejnego roszczenia – w kwocie 9.082,68 zł - wskazanego w zarzutach, które wymagalne było od 9 grudnia 2014 r. Spółka (...). została wezwana do zapłaty 16 grudnia 2014 r., następnie P. M. wszczął postępowanie sądowe. Nakaz zapłaty został zaskarżony sprzeciwem dłużnika (akta XV GC 1214/15), ostatecznie zapadł wyrok sądu gospodarczego z 18 kwietnia 2016 r. Choć w odniesieniu do kwoty 9.082,68 zł nie prowadzona była w chwili sprzedaży samochodów egzekucja przeciwko D., to niewątpliwie oskarżeni mieli świadomość zagrożenia egzekucją co do tego roszczenia P. M. i dlatego sprzedali samochody zajęte w jego pierwszej sprawie komorniczej KM 4383/15 oraz w egzekucji na rzecz (...) S.A.

Wracając do zeznań komorników, to cytowane w uzasadnieniu apelacji zeznania W. T., o wykorzystaniu możliwości prowadzenia egzekucji z majątku przejętego przez nowego właściciela ((...)) i doprowadzenia w ten sposób do skutecznej egzekucji wierzytelności (...) S.A. i ok. 18 tys. zł P. M., to zeznania takie nie stanowią żadnego usprawiedliwienia dla oskarżonych odnośnie udaremnienia egzekucji tych roszczeń ze spółki (...) i sprzedaży zajętego od niej mienia. Oskarżeni wyprowadzili ze spółki te składniki majątku, ukrywając je przed egzekucją od spółki, powodując dochodzenie komornicze i przewlekając licytację od nabywcy - M.. Apelująca pomija w zeznaniach W. T. i I. M. główne opisy działań oskarżonych wypełniające znamiona przestępstwa z art. 300 § 2 k.k., tj. sam fakt zajęcia samochodów i zobowiązania do ich niezbywania i nieobciążania, powierzenia ich pod dozór Ł. D. (1), wiceprezesa

D., w czerwcu 2015 r., a więc w czasie gdy prezesem spółki był jeszcze A. D. (1). Obaj więc wiedzieli o zakazie usuwania czy sprzedaży zajętych samochodów, a mimo to doprowadzili do ich sprzedaży między swoimi spółkami. Spółka (...) nie zaspokoila (...) S.A., ani P. M. nawet z tej sprzedaży, gdyż celem tej transakcji nie była chęć spłaty długów, ale uniemożliwienie ich egzekwowania z majątku D., co okazało się skuteczne. Świadek W. T. zeznał wprawdzie, że komornik miał prawo prowadzić egzekucję wobec nowego właściciela: „nie było różnicy”, ale skarżąca pomija główną część przesłuchań świadka na rozprawach dn. 11 kwietnia 2018 r. i 22 sierpnia 2018 r. Świadek opisał wówczas działania oskarżonych i H. D. dotyczące zajęcia samochodów, zakazu ich sprzedaży, który oskarżeni złamali sprzedając je do M.. Opisał okoliczności ogłoszenia licytacji w grudniu 2016 r., twierdzenia Ł. D. i H. D., że nic nie wiedzą o czynnościach egzekucyjnych, przewlekaniu licytacji do 15 lutego 2017 r. Świadek zaznaczył też, że zaspokojenie (...) S.A. i jednego z roszczeń P. M. w wyniku licytacji samochodów kupionych przez sp. M., nie zaspokoilo innych zgłaszających się wierzycieli: „nie mogli uzyskać zaspokojenia, bo był nowy właściciel” (np. dalszych roszczeń P. M. czy K.).

Dowód ten dobitnie wskazuje na skutki działań przestępnych oskarżonych w zakresie czynu I i V a/ o, ale także II i VI w odniesieniu do sprzedaży nieruchomości. W ocenie dowodów dokonanej przez Sąd Okręgowy nie doszło do naruszenia zasady z art. 7 k.p.k.

zarzut błędu w ustaleniach faktycznych # częściowo zasadny

Sąd Apelacyjny uznał zasadność zarzutu w kwestii przyjęcia przez Sąd Okręgowy w opisie czynu I i V a/o stwierdzenia, że sprzedaż należącej do spółki (...) nieruchomości KW WA 1G/ (...) miała być, obok sprzedaży samochodów, elementem tego czynu, podczas gdy w dacie czynu I i V a/o nieruchomość ta była jeszcze składnikiem majątku spółki. W tym zakresie ma rację obrońca. Błąd ten związany jest jedynie z nieuważnym przejściem opisu czynu a/o. Ustalenia faktyczne prezentowane w uzasadnieniu wyroku są natomiast prawidłowe, gdyż wskazują właściwą datę zbycia (...) spółki (...), tj. 2 grudnia 2015 r., co dotyczy zarzutu II i VI a/o. Czyny I i II (V i VI) a/o dotyczą w istocie dwóch osobnych przestępstw z art. 300 § 2 k.k.: pierwszego dotyczącego udaremnienia egzekucji i zaspokojenia wierzycieli ze składników mienia ruchomego sp. (...) (samochodów), a drugiego - z nieruchomości, dlatego wtrącenie: „i nieruchomości KW WA 1G/ (...)”, które znalazło się w pkt 1 i 8 wyroku, należało wyeliminować, podobnie jak sformułowanie o egzekucji komorniczej Km 3779/16 z wniosku P. M., ponieważ sygnatura ta dotyczy wprawdzie roszczenia wskazanego w a/o, ale była wszczęta w 2016 r., po sprzedaży mienia (...). Zajęcie na rzecz P. M. nastąpiło rzeczywiście na mieniu (...), ale w stosunku do pierwszej z egzekwowanych przez niego kwot, tj. 18.197,23 zł. Nie zmienia to faktu, że zbywając samochody zajęte do tego roszczenia i roszczenia 31.969,97 zł (...) S.A. oskarżeni zbyli mienie zajęte i zagrożone zajęciem co do dalszej sumy dochodzonej

w tym czasie sędownie przez P. M., wskazanej w a/o, co wypełnia znamiona przestępstwa z art. 300 § 2 k.k. - zob. – składniki majątku dłużników zagrożone zajęciem – Kodeks karny. Komentarz, t. III, pod red. A. Zolla, wyd. 4, Warszawa 2016, str. 733 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2011 r. V KK 226/11: „ Nie jest wymagane, aby w czasie przestępnego działania istniało już orzeczenie, którego wykonanie sprawca chce udaremnić. Przestępstwa z art. 300 § 2 k.k. można się zatem dopuścić również wtedy, gdy egzekucja dopiero grozi ... kiedy wierzyciel w sposób niedwuznaczny daje do zrozumienia, że postanowił dochodzić swojej pretensji majątkowej w drodze sądowej”.

P. M. zeznał (k. 189) i potwierdził to dokumentami (k. 191, 196, 1302), że w czasie sprzedaży przez D. samochodów - I a/o, a potem nieruchomości - II a/o, prowadził przeciw tej spółce egzekucję komorniczą Km 3779/16, co do kwoty ok. 18 tys. zł, w której komornik dokonał zajęcia samochodu spółki i wpisu w księdze wieczystej nieruchomości. P. M. dochodził już wtedy w postępowaniu sądowym kolejnej kwoty – wskazanej w a/o i w tym zakresie mienie spółki było niewątpliwie, realnie, zagrożone zajęciem. W związku z tym, że w dacie I i V czynu a/o nieruchomość spółki nie została zbyta, ujęcie jej w opisie dot. sprzedaży samochodów było pomyłką, którą skorygował Sąd Apelacyjny, podobnie jak ustalenie wiążące wiarytelność P. M. w kwocie 9.082,68 zł z egzekucją Km 3779/16, która dotyczyła wcześniejszego roszczenia - kwoty ponad 18 tys. zł. Z

racji na to, że apelacja w tym zakresie była wniesiona na korzyść oskarżonych, co uniemożliwiało korektę ustaleń w ten sposób, by przypisać im uniemożliwienie egzekucji skierowanej do kwoty innej (wyższej) niż w a/o, dlatego nie wprowadzono do opisu czynu sygnatury toczącej się wówczas egzekucji na kwotę ponad 18 tys. zł, Km 4383/15, w której zajęto mienie spółki, natomiast pozostał niewątpliwy fakt udaremnienia zaspokojenia P. M., jako wierzyciela kolejnej dochodzonej kwoty, wskazanej prawidłowo w a/o. Należy przyznać, że te nieścisłości a/o powinny być uważniej skontrolowane przez Sąd Okręgowy, który z jednej strony prawidłowo odtworzył przebieg zdarzeń w uzasadnieniu wyroku, co do chronologii poszczególnych wierzytelności oraz właściwej daty sprzedaży nieruchomości w dn. 10 grudnia 2015 r. zarzut II a/o, nie zauważając, że wskazanie tej nieruchomości także w pkt I a/o - w dacie sprzedaży samochodów - 1 września 2015 r. - jest nielogiczne.

Sąd Okręgowy przeprowadził i prawidłowo przeanalizował dokumenty związane ze sprzedażą nieruchomości, tj. zbyciem prawa użytkowania wieczystego na rzecz A. D. (1), a potem M., tak więc nie dopuścił się naruszenia w tym względzie art. 410 k.p.k., ani art. 7 k.p.k. Prawidłowo też ustalił datę transakcji na dzień 2 grudnia 2015 r., a więc nie dopuścił się oczywistego błędu w ustaleniach faktycznych, ale nie skorygował fragmentu opisu czynu I i V a/o, do którego przeniknął wątek o sprzedaży nieruchomości, dlatego Sąd Apelacyjny dokonał tej korekty.

Sąd Apelacyjny wskazał w uzasadnieniu do zarzutu I apelacji (I i V a/o), dlaczego nie uznał okoliczności dotyczących licytacji samochodów za istotne z punktu widzenia odpowiedzialności oskarżonych za przestępstwo z art. 300 § 2 k.k., które polegało na udaremnieniu egzekucji Km 1960/15 (...) S.A., zaspokojenia wierzytelności tej firmy oraz wierzytelności P. M. w kwocie 9.082.68 zł z majątku sp. (...) – nie zaś udaremnienia kolejnej licytacji samochodów. Licytacji tej dokonano skutecznie dopiero w lutym 2017 r., prawie 2 miesiące po tym jak oskarżeni nie dostarczyli samochodów na pierwszą licytację; a ponad półtora roku po potajemnej sprzedaży zajętych samochodów, co było istotą przestępstwa z art. 300 § 2 k.k., gdyż udaremnilo dochodzenie roszczeń przeciw sp. D.. Przepis ten odnosi się nie do zaspokojenia wierzytelności w jakikolwiek sposób i którykolwiek podmiot, ale mówi wprost o pokrzywdzeniu „swojego wierzyciela”. (...) S.A. i P. M. byli wierzycielami sp. D., która poprzez swoich prezesów zaciągnęła zobowiązania i wobec tej spółki jej wierzyciele prowadzili egzekucje i kolejne postępowania sądowe. Wobec tej spółki uzyskali tytuły wykonawcze i egzekucyjne, o czym wiedzieli oskarżeni A. D. i Ł. D. działali więc w celu udaremnienia tych roszczeń i to osiągnęli, gdyż sp. (...) nie poniosła tych obciążeń wyzbywając się mienia; nie płacąc dobrowolnie i unikając egzekucji. Tak więc ciągle wracanie w apelacji do odbycia się licytacji z majątku innej spółki, M., co nastąpiło 20 miesięcy po zajęciu samochodów i 17 miesięcy po ich potajemnej sprzedaży, jest nieskuteczne. Nie jest prawdą, że sprzedaż samochodów

nie wpłynęła na bieg czynności egzekucyjnych, skoro bezprawne zbycie samochodów wydłużające egzekucję na tak długi czas, wpływać mogło na ich wartość, na sytuację ekonomiczną wierzycieli, a ponadto P. M., mimo tytułu egzekucyjnego, nie uzyskał zaspokojenia kwoty wskazanej w a/o, nie mówiąc już o pozostałych kwotach wskazanych w tomie VII, k 1154 dot. roszczeń z 2014 r., łącznie dodatkowo 48.857 zł, których postępowanie karne nie dotyczy. Pisząc, że „ skutek przestępstwa nie nastąpił” obrońca pomija udaremnienie zaspokojenia P. M. co do kwoty 9.082,68 zł, ale przede wszystkim to, że dłużnik czyli sp. (...). Polska nie zaspokoila wierzycieli wskazanych w a/o w żadnym zakresie, co było celem działania oskarżonych w chwili pozbycia się majątku tej spółki. Konsekwencja, z którą komornicy poszukiwali zbytego mienia i wzywali stronę transakcji (kupca) do wydania samochodów oraz ostateczne wyegzekwowanie wierzytelności (...) S.A. i jednej z wierzytelności P. M., nie wpływała ocenę zamiaru oskarżonych w czasie, gdy definitywnie udaremnili zaspokojenie ich z majątku sp. (...). Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił więc te fakty i stronę podmiotową działań oskarżonych.

W odniesieniu do czynów II i VI aktu oskarżenia

I. zarzut obrazy prawa materialnego, art. 300 § 2 k.k.
niezasadny

W odniesieniu do przypisanego A. i Ł. D. (1) zbycia nieruchomości sp. D., przypisanego im w pkt 2 i 9 wyroku, Sąd Okręgowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, w których opisał szczegółowo

w jakich okolicznościach i w jakim celu oskarżeni współdziałali w wyprowadzaniu z majątku zadłużonej sp. (...). Polska kolejnego, najcenniejszego, składnika majątku, którym była nieruchomości w M. (grunt z budynkami). Oskarżeni dokonali dwuetapowej sprzedaży prawa użytkowania wieczystego nieruchomości KW WA 1G/ (...), tzn. w imieniu D. Ł. D. (1) wystąpił jako sprzedający, zaś jako kupujący A. D. (1) (jako osoba prywatna), a następnie A. D. przeniósł to prawo na ich spółkę (...), w której był prezesem oraz większościowym właścicielem obu wymienionych spółek. Oskarżeni pozbawili spółkę (...) tego mienia w dniu 2 grudnia 2015 r. po dwóch miesiącach od sprzedaży zajętych samochodów, w sytuacji gdy: od 10 listopada 2015 r. w dziale III księgi wieczystej widniał już wpis komornika sądowego o egzekucji: - w sprawie P. M. (1) Km 4383/14 – ok. 18 tys. zł.; - trwało w tym czasie postępowanie egzekucyjne (...) S.A. Km 1960/15; P. M. dochodził przed sądem kolejnych wierzytelności z faktur z września – października 2014 r., w tym kwoty 9.082,68 zł objętej a/o (oraz 48.857 zł z pozostałych faktur). Do wymienionych zdarzeń należy dodać fakt, że wcześniej, 12 lutego 2014 r. oskarżeni zawarli umowę leasingową w imieniu (...) na pojazdy o wartości ponad 1,6 mln zł, co zabezpieczono na nieruchomości spółki m. in. hipoteką umowną na rzecz (...) na kwotę ponad 2 mln zł. Dodatkowo, w lipcu 2015 r., tj. ok. pół roku przed sprzedażą nieruchomości oskarżeni, jako prezes – A. D. (1) i wiceprezes Ł. D. (1) – zobowiązali się w imieniu sp. (...) do ustanowienia kolejnej hipoteki umownej na tej samej nieruchomości na rzecz (...) sp. z o.o., co oznacza, że

nieruchomość tą wyceniali podobnie jak wierzyciele (...) Bank (...) na wartość co najmniej 2,2 mln zł, a nawet do sumy zobowiązań spółki (...), czyli ok. 4,4 mln zł, podczas gdy sprzedawali tę nieruchomość między sobą za 315 tys. zł. Obydwa akty notarialne pomiędzy oskarżonymi i ich spółkami dot. przeniesienia tak obciążonej nieruchomości, są pomijane w apelacji obrońcy, podczas gdy pełna świadomość tego stanu rzeczy towarzysząca oskarżonym wynika z tych dokumentów. Uwagę zwraca druga z umów, kiedy to Ł. D. (1), który w grudniu 2015 r. sprzedał działkę ojcu w imieniu D., w dniu 24 lutego 2016 r. wystąpił przed notariuszem jako nabywca - wiceprezes zarządu M., a A. D. (1) stawał jako prywatna osoba sprzedająca, będąc równocześnie prezesem i udziałowcem M. (także D.), co przemilczał w umowie (k. 437 – 441). Obydwa akty notarialne potwierdzające, że w dziale III księgi wieczystej istnieje wpis komornika sądowego o egzekucji należności pieniężnych na podstawie nakazu zapłaty z dnia 22 kwietnia 2015 r. (VIII GNG 489/15 dot. P. M.), zaś w dziale IV wpisano hipotekę umowną kaucyjną do kwoty 2.025.000,00 zł na rzecz banku (...). Oskarżeni oświadczyli przed notariuszem, raz jako zbywcy, raz jako nabywcy, że „ stan wpisów w KW WA 1G/ (...) nie uległ zmianie” (k. 438v), nie składają „żadnych wniosków, skarg, ani apelacji od wpisów w KW”.

W takich właśnie okolicznościach, prawidłowo ustalonych przez Sąd Okręgowy, a całkowicie przemilczanych w apelacji obrońcy, oskarżeni dokonywali zbycia praw spółki (...) do ww. nieruchomości, przy czym oskarżeni także później, w grudniu 2016 r., po raz

kolejny zamienili się rolami w przesunięciach własnościowych, kiedy to A. D. (1) w imieniu M. sprzedał ją do spółki (...). Przesunięcia dotyczące prawa do tej nieruchomości w sposób oczywisty wskazują na planowe, sprawne posunięcia oskarżonych w celu udaremnienia egzekucji i zaspokojenia wierzycieli sp. D., którzy kierowali roszczenia do jej majątku. Majątek ten został przeniesiony w okresie września – grudnia 2015 r. do innych podmiotów kontrolowanych przez oskarżonych.

W opisie czynu przypisanego oskarżonym w pkt 2 i 9 wyroku nie ma wprawdzie określenia o zagrożeniu nieruchomości zajęciem, ale nie jest to brak pozbawiający opis tego przestępstwa niezbędnych znamion art. 300 § 2 k.k., ponieważ wyraźnie wskazano, że oskarżeni udaremnili toczące się w tym czasie postępowanie egzekucyjne w sprawie Km 1960/15 – (...) S.A. i udaremnili zaspokojenie tego wierzyciela oraz wierzyciela P. M., poprzez zbycie prawa do nieruchomości sp. D.. Logiczna analiza opisu czynu, z którego Sąd Apelacyjny wyeliminował jedynie błędne odwołanie się do egzekucji KM 3779/16, która się jeszcze nie rozpoczęła, wskazuje na cel przestępstwa i sposób jego realizacji. Nieruchomość spółki, w czasie jej sprzedaży była obciążona pierwszym wpisem P. M. i zagrożona dodatkowo egzekucją z wniosku (...) S.A., a opis czynu wskazuje wprost „w celu udaremnienia ... udaremnili ... zbywając”.

Z powyższych względów Sąd Apelacyjny uznał, że brak określenia dot. zagrożenia zajęciem nieruchomości, wobec

prawidłowych ustaleń faktycznych, znajdujących odzwierciedlenie w pozostałych elementach opisu czynu, nie narusza art. 300 § 2 k.k. W chwili czynu była obciążona wpisem komorniczym w sprawie P. M. oraz hipoteką. Sąd Okręgowy przedstawił w uzasadnieniu wyroku ustalenia faktyczne w zakresie czynów I i II – V i VI a/o w sposób precyzyjny, tak co do faktów, jak też zamiaru umyślnego (bezpośredniego, celowego) działań oskarżonych, nie dopuszczając się błędu. Dokonał też prawidłowej kwalifikacji prawnej czynu na podstawie art. 300 § 2 k.k., o czym była mowa także podczas omawiania wcześniejszego zarzutu apelacji (pkt. II).

W odniesieniu do czynu III i VII a/o

I Zarzut dotyczący obrazu art. 7 k.p.k. polegający na uznaniu za niewiarygodne zeznań H. D. (1) # niezasadny

Sąd Okręgowy prawidłowo ocenił zeznania H. D. (1) jako świadka, biorąc pod uwagę wszystkie okoliczności dokonania przez oskarżonych, tj. męża i syna świadka, przestępstwa przywłaszczenia pojazdów zakupionych przez sp. D. w leasingu, następnie objętych warunkową umową sprzedaży, z dnia 15 lipca 2015 r. Obrońca oskarżonych przywołuje fragment zeznań świadka, dotyczący nieprzygotowanego należycie wniosku o wpis do księgi wieczystej nieruchomości kolejnego obciążenia, czyli wątku ubocznego wobec znamion przestępstwa przywłaszczenia pojazdów, do którego się w ogóle nie odnosi. Twierdzi, że skoro spółka (...) czyniła pewne starania (nieudolne),

by dokonać wpisu hipotecznego, koniecznego do skutecznego przeniesienia na nią własności leasingowanych samochodów, to jest to wystarczające, by przyjąć, że oskarżeni „ mogli pozostawać w uzasadnionym przekonaniu, że prawo własności pojazdów zostało przeniesione na spółkę” (str. 12 apelacji obrońcy), a w konsekwencji nie popełnili przestępstwa, zgodnie z art. 28 § 1 k.k. Teza ta pozostaje w całkowitej sprzeczności z okolicznościami działania A. i Ł. D. (1), a także nieobjętej a/ o H. D. (1). Oskarżeni działali w pełnej świadomości warunków umowy z dnia 15 lipca 2015 r., tj. obowiązku ustanowienia hipoteki na (...) spółki (...). - nie tylko usiłowania jej ustanowienia, nie tylko próby złożenia wniosku, który nie odpowiadał warunkom formalnym i merytorycznym wniosku do Sądu o taki wpis, ale zmaterializowania tego warunku umowy. Starania oskarżonych o dokonanie wpisu, choć zapoczątkowane, nie zostały ukończone. Sąd Okręgowy odnotował złożenie wniosku w sądzie wieczystoksięgowym w G., ale z cytowanego choćby w apelacji fragmentu postanowienia tego sądu o odmowie wpisu wynika, że forma i treść dokumentów złożonych, nie mogła być podstawą wpisu hipotecznego, a zatem należało je uzupełnić, w imieniu D., w sposób wskazany przez sąd. Oskarżeni nie zmięrzali w tym kierunku i nie prowadzili z pokrzywdzoną firmą rozmów, jak wybrnąć z tej sytuacji, tylko zatrzymali (ukryli) pojazdy. Początkowo zatajali przed (...) co dzieje się z nimi. Ł. D. (1) i jego matka H. D. (1) stosowali różne wybiegi mówiąc, np. że samochodów nie ma firmie, gdyż „ są w trasie”. O manipulacjach tych zeznawali pracownicy (...). G. i M. M., których

zeznania pomija apelująca, gdyż są obciążające dla oskarżonych i H. D. (1), która ewidentnie, obok męża i syna, decydowała w sprawach ich rodzinnych spółek. Wszak to ona nabyła w dniu 15 grudnia 2015 r. od swojego męża udziały (...). Polska, objęła funkcję prezesa spółki, po czym 16 lutego 2016 r. sprzedała spółkę (...). Stało się to w czasie kiedy oskarżeni wyzbywali się majątku spółki: we wrześniu sprzedali do M. zajęte przez komornika samochody osobowe, 2 grudnia 2015 r. sprzedali między sobą i do Mobil nieruchomość, a pomiędzy listopadem a 10 grudnia 2015 r. (data niewydania) przywłaszczyli flotę samochodów ciężarowych z naczepami, które nie były jeszcze ich własnością. Z zeznań świadków G. i M. wynika, że 10 grudnia 2015 r. H. D. (1) oświadczyła wprost, że nie oddadzą samochodów, bo zostały sprzedane do M.. H. D. (1), jako świadek, twierdziła, że mieli prawo sprzedać samochody. Lekceważąc warunek umowy z (...), tj. skuteczne ustanowienie hipoteki, oskarżeni nie mogli nabyć własności samochodów, o czym doskonale wiedzieli zawierając porozumienie z leasingodawcą w dniu 15 lipca 2015 r., w czasie, gdy obaj pełnili jeszcze funkcje zarządcze w firmie (prezesa i wiceprezesa). Oskarżeni i świadek H. D. (1) marginalizowali fakt, że w księdze wieczystej nieruchomości KW WA 1G/ (...) był już wcześniejszy wpis z 2014 r. o hipotece na ponad 2 mln zł na rzecz Banku (...), który skredytował leasing samochodów, co mogło być poważnym utrudnieniem w ustanowieniu kolejnego obciążenia o podobnej wartości na tej samej nieruchomości, którą oskarżeni sprzedali pomiędzy sobą 2 grudnia 2015 r., za zaledwie 315 tys. zł. Oznacza to, że najpóźniej

w tej dacie nie zamierzali oni realizować warunku umowy na sprzedaż samochodów, skoro pozbyli się mienia spółki, którego miała dotyczyć hipoteka. Wtedy też, najpóźniej, postanowili ukryć samochody przed ich właścicielem tj., (...), odmówili wydania i potajemnie sprzedali do M.. Postąpili z nimi jak właściciele, którymi się nie stali, ponieważ nie zapłacili ceny pojazdów, ani nie dokonali zabezpieczenia hipotecznego koniecznego do kupna. Wprawdzie Sąd dostrzegł i skrytykował niefrasobliwe zachowanie pracowników pokrzywdzonego, którzy przedwcześnie wystawili faktury sprzedaży, co ułatwiło Ł. D. przerejestrowanie pojazdów na swoją spółkę, ale nie wpływa to na ocenę świadomości działań oskarżonych odnośnie do przestępstwa przywłaszczenia(Faktury dotyczyły warunkowej sprzedaży). Ł. D. (1) wyłudził rejestrację pojazdów, składając w Urzędzie fałszywe oświadczenie o utracie kart samochodów, podczas gdy nie otrzymał ich celowo od leasingodawcy, by nie mógł przerejestrować samochodów. Świadkowie powoływali się, na to że tytuł wystawionej dla D. faktury odwoływał się do wartości rynkowej sprzedaży pojazdów, nie zaś ostatecznego przeniesienia własności. Oskarżeni doskonale znali warunki porozumienia, a zatem skuteczne wyłudzenie przerejestrowania pojazdów za pomocą celowego wprowadzenia w błąd Urzędu, było dowodem ich świadomości, że nie mogą stać się właścicielami, dopóki nie zapłacą ceny lub nie ustanowią skutecznie hipoteki na nieruchomości. Zamiast tego oskarżeni sprzedali cały

majątek sp. (...). Bez względu na przyczynę początkowej odmowy wpisu hipotecznego, oskarżeni wiedzieli, że go nie dokonali skutecznie, wiedzieli, że będzie to trudne z powodu już istniejącego obciążenia nieruchomości, wiedzieli też, że oddalenie wniosku o wpis z dnia 2 września 2015 r. nie jest ostateczne, wystarczy uzupełnić w nowym wniosku dotychczasowe braki. Zarówno świadek M. M. w swoich zeznaniach, jak też Sąd Rejonowy w Grodzisku Mazowieckim w postanowieniu z dnia 22 września 2015 r. (k. 1064) do którego odwołuje się apelująca, wskazali, że wnioskodawcy nie przedstawili Sądowi dokumentu z podpisem notarialnie potwierdzonym i formy aktu notarialnego właściwej dla przeniesienia własności. Nie zrealizowali więc podstawowego wymogu skutecznego wniosku o wpis i dalej nie zmierzali do tego, sprzedając ostatecznie samochody. Należy przy tym podkreślić determinację i przebiegłość przestępczą Ł. D. (1), który w grudniu 2015 r. złożył w urzędzie rejestrującym pojazdy oświadczenie o zagubieniu kart pojazdów, podczas gdy sp. D. w ogóle nie otrzymała tych dokumentów do (...), gdyż nie mogła przerejestrować samochodów nie spełniwszy warunków umowy z 15 lipca 2015 r. Apelująca pomija zupełnie zeznania M. M., pracownika windykacji (...), który podkreślił, że warunkiem sprzedaży pojazdów była hipoteka i ratalna spłata, a przerejestrowanie samochodów na spółkę oskarżonych stanowiło „pogwałcenie umowy” (k. 1120). Świadek przypominał, że przeniesienie własności mogło nastąpić zgodnie z warunkami

porozumienia, a właścicielem pojazdów był leasingodawca.

Podobnie zeznał J. G., pracownik (...), dodając: „nie odebrałem tych pojazdów, odmówiono wydania”. J. G. usłyszał od Ł. i H. D. (1), że nie oddadzą aut oraz, że ich nie sprzedali, ale też nie ujawnili gdzie są samochody (k. 1132).

Wszystkie te działania świadczą o świadomym założeniu celu przywłaszczenia samochodów i zrealizowaniu go przez oskarżonych. Postępujące od jesieni 2015 r. ukrywanie i wyprowadzanie kolejnych składników majątku sp. D., odbywające się w kręgu małżonków D. i ich syna, stanowi dobitnie o wspólnym, świadomym, sprawnym planie przestępczego unikania realizacji zaciągniętych przez (...). Polska zobowiązań. Zarzuty I i II – V, VI a/o dotyczące sprzedaży wszystkich składników majątku sp. (...), stanowią dopełnienie planu przywłaszczenia mienia wierzycieli spółki (I., M., (...) Bank, (...), K. i innych), bez konsekwencji cywilnoprawnych – bez uregulowania zobowiązań i uczynienia bezskutecznymi egzekucji komorniczych. Wyjaśnienia oskarżonych czy zeznania H. D. (1) o tym, że sprzedano samochody, by potrącić jakieś zobowiązania pomiędzy spółkami, z czego uregulowano nieokreślone długi, są ogólnikowe i nie zawierają konkretnych przykładów. Poza tym, gdyby nawet takie przypadki wystąpiły, to nie usprawiedliwiałyby przestępczego, uzurpatorskiego, przypisania sobie – oskarżonym – działającym w imieniu spółki – prawa własności rzeczy. Samochody wymienione w warunkowej umowie sprzedaży były dla nich cudzą rzeczą,

właścicielem była firma leasingowa, a niezmiennym warunkiem umowy było skuteczne, prawomocne, uzyskanie wpisu hipotecznego, czego oskarżenie nie dopełnili.

Tak więc, okoliczności nieudolnego wystąpienia o taki wpis nie powodują bezkarności oskarżonych, ponieważ nie mieli żadnych podstaw do interpretacji postanowień umowy z dnia 15 lipca 2015 r. w inny sposób, niż tam zapisany. Nie spełnili żadnego z warunków umowy, dlatego ich działania noszą znamiona przestępstwa sprzeniewierzenia z art. 284 § 2 k.k., w stosunku do mienia w kwocie 1.128,390,57 zł. Teoria błędu z art. 28 § 1 k.k., którą promuje obrońca oskarżonych, jest więc całkowicie chybiona, a ocena dowodów w tej kwestii dokonana przez Sąd Okręgowy odpowiada w pełni wymaganiom art. 7 k.p.k.

II Zarzut, dotyczący błędu w ustaleniach faktycznych # niezasadny

Zarzut jest powtórzeniem argumentu poprzedzającego go zarzutu naruszenia prawa procesowego, gdyż powraca do tezy działania oskarżonych w błędnym przekonaniu o legalności nabycia (przywłaszczenia) samochodów leasingodawcy. Polemika z ustaleniami Sądu I instancji o zamiarze przestępnego przejęcia przez oskarżonych samochodów powierzonych sp. (...), samochodów należących do (...), nie zawiera rzeczowych argumentów. Odbiega od dowodów, o których powyżej pisano, w tym jasnych i stanowczych postanowień umowy o warunkowej sprzedaży – porozumienia z dnia 15 lipca 2015 r.

Brak wpisu hipoteki, stanowiącej dla (...) gwarancję zapłaty uzgodnionej ceny, wykluczał przejście własności pojazdów na sp. D. kierowaną przez oskarżonych. Obaj oskarżeni mieli tego świadomość, gdyż pełnili wówczas odpowiedzialne funkcje prezesów spółki. O zamiarze bezpośrednim sprawców świadczy sposób postąpienia z samochodami a następnie z majątkiem dłużnej spółki. Oskarżeni nie uzupełnili oddalonego wniosku do sądu wieczystoksięgowego, nie czekali na wpis, nawet jeśliby wystąpił o to leasingodawca. Wiedząc, że takiego warunku umowy nie spełnili, ukryli przed nim samochody, zwozili, aż wreszcie je sprzedali. O zamiarze przestępstwa świadczy także zachowanie Ł. D., który wyłudził z urzędu poświadczenie danych w dokumentach pojazdów, wiedząc, że nie utracił kart pojazdów, tylko ich nie dostał, gdyż nie był właścicielem pojazdów i władał nimi wciąż tymczasowo. Mimo to dokonał przerejestrowania pojazdów. Zmierzał w ten sposób do kolejnego etapu przywłaszczenia na rzecz D. pojazdów wartych ponad 1,2 mln zł, a następnie ich sprzedaży, tak jak innych składników majątku, do rodzinnej sp. M. (później do kolejnej spółki (...). D.).

Sąd Apelacyjny w pełni akceptuje ustalenia Sądu Okręgowego odnośnie do zamiaru bezpośredniego, kierunkowego, z jakim obaj oskarżeni działali wypełniając znamiona przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. Na str. 27 – 29 uzasadnienia wyroku, Sąd I instancji przedstawił logiczne argumenty na podstawie niekwestionowanych faktów za celowym, planowym działaniem A. i Ł. D. (1) względem mienia, którego

własności nigdy nie nabyli, a które zagarnęli. Okoliczności te to w skrócie: warunek umowy sprzedaży z 15 lipca 2015 r. czyli wpis na hipotekę, którego nie zrealizowali; niepłacenie rat określonych w treści porozumienia zawartego z (...); niereagowanie na żądania zwrotu pojazdów; wreszcie odmowa ich wydania, przerejestrowanie na sp. (...) i szybkie wyprowadzenie ze spółki poprzez sprzedaż do innej spółki oskarżonych. Są to jaskrawe przejawy zamiaru przywłaszczenia powierzonej (cudzej rzeczy ruchomej). Z powyższych względów zarzut II nie został uznany.

Sąd Apelacyjny dokonał z urzędu zmiany wyroku w pkt 3 i 10, na korzyść oskarżonych, niezależnie od podniesionych zarzutów i wniosków stron, ponieważ należało przyjąć wartość przywłaszczonych rzeczy z daty porozumienia D. – (...) z 15 lipca 2015 r., w którym wartość pojazdów wyceniono na łączną kwotę 1.128.390,57 zł.

Zarzuty I i II apelacji, dotyczące skazania za przestępstwo przypisane oskarżonym w pkt 4 i 11 wyroku, dotyczące naruszenia art. 7 k.p.k. i mającego z tego wynikać błędu w ustaleniach faktycznych w zakresie zamiaru oszustwa. # niezasadne

Zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. zbudowano na twierdzeniu, że sąd niewłaściwie ocenił wyjaśnienia oskarżonych, w których podali, że niemożność zapłaty spółce (...) z B. powstała po zawarciu umowy i była wynikiem „kryzysu na rynku transportowym”. Okoliczność ta, zdaniem skarżącego „znajduje

potwierdzenie w zeznaniach ...
świadka T. J. (1)”.
Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych miał być wynikiem naruszenia swobodnej oceny wskazanych dowodów. Mimo tak sformułowanego zarzutu I, obrońca dodał zarzut II –osobny zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, twierdząc, że początkowe zapłaty od sp. D. dla sp. K. oraz zabezpieczenie umowy wekslem „nie wskazują na kierunkowy zamiar wprowadzenia w błąd firmy (...)”.

Uzasadnienie zarzutów I i II tej części apelacji jest w zasadzie ich powtórzeniem, połączonym ze znanymi tezami orzecznictwa sądowego definiującego zamiar towarzyszący oszustwu, tj. umyślne, kierunkowe zmierzanie do wprowadzenia kogoś w błąd w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Po pierwsze, należy stwierdzić, że ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego w tym względzie są w pełni prawidłowe i poprzedzone wszechstronną, logiczną i uwzględniającą doświadczenie życiowe analizą materiału dowodowego. Po drugie, nie jest prawdą, jakoby Sąd oparł się wyłącznie na fakcie (niekwestionowanym) niezapłacenia firmie (...) z B. za część usług (faktur).

Sąd oceniał wyjaśnienia oskarżonych, w kontekście dokumentów, zeznań T. J., przedstawiciela sp. K., ale także zeznań M. K. (1), której firma również nie uzyskała zapłaty za usługi transportowe świadczone na rzecz D., przy czym chodziło o kursy do Rosji wykonane w drugiej połowie 2014 r. Zarówno świadek J., jak i K. zeznali, że nie zostali uprzedzeni przy

zawieraniu umów o jakichkolwiek problemach (...) spółki (...) i związanym z tym zagrożeniem zapłaty za usługi. Ponadto świadkowie wskazali na podobny mechanizm wyłudzeń: wydłużone terminy zapłaty (zbierano faktury z 14 dni na duże kwoty), zapłatę za początkowe usługi, a potem przeciąganie kolejnych zapłat, podobne próby usprawiedliwień i wreszcie unikanie jakiegokolwiek kontaktu ze strony (...) i oskarżonych (nieobieranie telefonów). Z zeznań świadków T. J. i M. K. nie wynikają żadne okoliczności świadczące o kryzysie czy zastoju w transporcie. Przeczą temu też publikowane dane o tym, że od kilku lat, polskie firmy transportowe realizują znaczną część spedycji europejskiej. Współpraca oskarżonych z M. K. nie ustała z powodu rzekomego kryzysu w transporcie, tylko z powodu faktur z 2014 r., których sp. (...) nie spłaciła. W 2015 r. oskarżeni poszukiwali w to miejsce kolejnych firm, czego przykładem jest (...) sp. z o.o., której oskarżeni nie powiadomili przed zawarciem umowy, ani w trakcie jej obowiązywania i powstawania kolejnych wierzytelności, o zapaści finansowej sp. D. . Z zeznań T. J. (k. 119v), z dokumentów i oświadczeń złożonych w zawiadomieniu o przestępstwie (art. 286 § 1 k.k., 294 § 1 k.k. t. IV) i załączonych dokumentów (k. 790 – 917), nie wynikają jakiegokolwiek problemy na rynku transportowym, poza nieuczciwymi kontrahentami, takimi jak sp. (...) i wystawca weksla H. D. (1). Z dowodów tych wynika, że K. i komornik zbadali sytuację finansową sp. (...), po tym jak przestała płacić za wykupione paliwo i okazało się, że jest to spółka zadłużona, wyzbywająca się majątku, nie rokująca spłaty należności już

w chwili zaciągnięcia zobowiązań. Stan ten został potwierdzony w ustaleniach faktycznych dotyczących przestępstw przypisanych oskarżonemu w wyroku i choć daty przeniesienia własności dwóch samochodów należących do spółki (...) i jej nieruchomości są późniejsze (wrzesień, grudzień 2015 r.), to następowały one podczas realizacji planu ucieczki z zajęciem lub zagrożonym zajęciem majątkiem spółki.

W dniu zawarcia umowy pomiędzy D. (podpis Ł. D. (1), A. D. (1) pełnił jeszcze funkcję prezesa) - 24 czerwca 2015 r., oprócz roszczeń firmy (...), o których zeznała M. K. (ok. 23 tys. zł), spółka (...) zalegała także spółce (...) S.A. z zapłatą 31 tys. zł (nakaz zapłaty z 9 kwietnia 2015 r.) i wszczęto postępowanie komornicze Km 1960/15, o którym oskarżeni wiedzieli. Dzień po zawarciu umowy (...) z K., komornik zajął zaś na poczet długów samochodu należące do (...), o których mowa w pkt 1 i 8 wyroku (I, V a/o). W tym samym czasie toczyło się pierwsze postępowanie egzekucyjne z wniosku P. M. na kwotę ponad 18 tys. zł, Km (...) – sądowy nakaz zapłaty z 22 kwietnia 2015 r. (10 listopada 2015 r. wpis komornika do księgi wieczystej nieruchomości). Oprócz tej egzekucji na rzecz P. M., wzywał on spółkę (...) do zapłaty siedmiu kolejnych faktur (zeznania P. M. i zawiadomienia o przestępstwie, załączone dokumenty k. 134 – 194), wszystkich wymagalnych we wrześniu / listopadzie 2014 r., w tym kwoty wskazanej w zarzucie I, II, V i VI a/o 9.082,68 zł, gdzie wezwanie do zapłaty doręczono do spółki (...) 16 grudnia 2014 r., a 3 stycznia 2015 r. P. M. wniósł do sądu pozew. Spółka (...) brała aktywny udział

w tym postępowaniu, wnosząc sprzeciw od nakazu zapłaty. Należy też osadzić świadomość oskarżonych o sytuacji finansowej ich spółki w chwili zawarcia umowy z K., w okolicznościach dotyczących leasingu pojazdów ciężarowych od (...). Wprawdzie zarzut sprzeniewierzenia z pkt III i VIII a/o wskazuje na datę późniejszą (grudzień 2015 r.) niż umowa (...) – K., ale umowę (...) na leasing o wartości ponad 1,6 mln zł z (...) Sp. z o.o. oskarżeni zawarli już 12 lutego 2014 r., gwarantując spłatę rat hipoteką na (...) spółki (...) (wpis w dziale IV KW, k. 95 i nast., k. 438v) do kwoty 2.025.000,00 zł na rzecz (...) S.A. w W. jako kredytodawcy. W 2015 r. sp. (...) nie wywiązała się z umowy leasingowej, była wzywana do spłaty należności, a w dniu 30 czerwca 2015 r. (...) rozwiązało umowę. Wprawdzie 15 lipca 2015 r. wynegocjowano porozumienie o sprzedaży pojazdów, pod warunkiem ustanowienia hipoteki, ale oskarżeni nie wywiązali się z tego zobowiązania i przywłaszczyli pojazdy (zarzut III i VII a/o).

Z przywołanych faktów, ustalonych przez Sąd Okręgowy w odniesieniu do każdego z przypisanych oskarżonym przestępstw, wynika, że w chwili zaciągnięcia i realizacji zobowiązania przez spółkę (...) w stosunku do (...) sp. z o.o., oskarżeni wiedzieli o wszystkich wymienionych tu roszczeniach swoich wierzycieli i obciążeniu nieruchomości. Wyleasingowanie przez (...) dużej floty transportu ciężkiego w 2014 r. i starania o jej zatrzymanie w czerwcu – lipcu 2015 r. (porozumienie z (...)), a wreszcie przywłaszczenie pojazdów, świadczy o tym, że nie było zastoju w branży transportowej. To ustalenie wspiera także fakt wynajmowania innych

firm transportowych, jak firma M. K., w czasie, gdy (...) korzystała już z bazy pojazdów leasingowanych od (...). Należy też zwrócić uwagę, że wkrótce po wdrożeniu umowy (...) - K. na zakup paliwa do samochodów, kredytowanego poprzez system (...), oskarżeni zaczęli się wyzbywać majątku spółki: we wrześniu 2015 r. sprzedali samochody osobowe M. i V. do spółki (...), a 2 grudnia 2015 r., także nieruchomości, udaremniając część egzekucji komorniczych i spłatę wierzytelności. Sprzedaże te poprzedziły zajęcia komornicze, z których pierwszego dokonano dzień po podpisaniu umowy przez Ł. D. (1) z K., poręczonej przez H. D. (1), tak samo zorientowaną w zapaści (...) spółki (...).

Nie sposób w tych okolicznościach podważyć ustalenie Sądu Okręgowego o tym, że przystępując do transakcji z (...) S.A. oskarżeni reprezentujący spółkę (...) (także H. D. (1) jako wystawca weksła), mieli świadomość niezdolności do pokrycia kolejnych zobowiązań, spółka utraciła płynność finansową na długo przed tym zobowiązaniem, skoro nie spłacała długów powstałych w II połowie 2014 r. (K., M., (...) S.A., (...)). Należy także odwołać się do bilansów sp. (...), wskazujących na stratę 80 tys. zł za 2014 r., 143 tys. zł za 2015 r. (k. 1101 – 1103). Odnotowano też w 2014 r. spadek kapitału własnego, wzrost zobowiązań, wzrost pasywów. Sytuacja ta była doskonale znana obu oskarżonym, którzy zamiennie pełnili funkcje prezesa i wiceprezesa spółki (w czerwcu 2015 r. A. D. – prezes, Ł. D. wiceprezes), a dodatkowo firma była zbudowana głównie lub wyłącznie na udziałach A. D. (1), w zależności od okresu. Dnia 15 grudnia 2015 r. A. D. (1), po

udziale w przeniesieniu własności samochodów i nieruchomości należących do spółki (...), przeniósł także swoje udziały na żonę H.. Od tej daty H. D. (1) weszła na miejsce prezesa (...), a 16 lutego 2016 r. spółka została sprzedana obcokrajowcowi (k. 595). Oczywisty, rodzinny i ekonomiczny związek (...) ze spółką męża i syna, a później własną, nakazuje wnioskować, że osoby te dysponowały tą samą bazą majątkową, którą przekazywały do innych, swoich podmiotów. Oskarżeni i H. D. (1) doskonale orientowali się w 2015 r., że spółka jest zadłużona, o czym nie poinformowali kontrahenta (...) S.A., zobowiązując się do określonego terminami umowy regulowania zobowiązań, wiedząc o utracie płynności finansowej spółki. Jest to ewidentne działanie oszukańcze, które niezależnie od powstania szkody, było nastawione na wywarcie u pokrzywdzonego błędnego wyobrażenia o możliwości zapłaty za jego usługi. Weksel wystawiony przez H. D. (1) miał taką samą wartość, co zapewnienia umowne podpisane przez Ł. D. (1), skoro zarówno on jak i jego matka (także ojciec), opierali się finansowo na majątku rodzinnym zgromadzonym w spółce i poważnie zagrożonym prowadzonymi i przyszłymi egzekucjami. Weksel nie stanowił żadnej realnej gwarancji, co potwierdziło późniejsze postępowanie przeciwko spółce i wystawcy weksla. Mimo wydania w dniu 23 lutego 2016 r. sądowego nakazu zapłaty (solidarnie), (...) S.A. nigdy nie wyegzekwowała należności w kwocie 227.210,30 zł. Zachowanie oskarżonych i H. D. miało na celu uwiarygodnienie możliwości wywiązania się spółki (...). Polska z umowy zawartej w czerwcu 2015 r., podczas gdy zatajona wobec

kontrahenta, sytuacja finansowa spółki wskazywała wyraźnie na niezdolność do zapłaty za zamówione usługi.

Sąd Apelacyjny potwierdził więc, że zabezpieczenie udzielane w postaci weksla do umowy D. – K. było czysto fasadowym zabiegiem towarzyszącym umowie, mającym uwiarygodnić oszukańcze działania oskarżonych, którzy wprowadzili w błąd kontrahenta co do możliwości zapłaty za jego usługi, w sytuacji utraty płynności finansowej spółki. Sytuacja ta nie rokowała żadnej poprawy, przeciwnie ulegała szybkiemu pogorszeniu (zajęcia komornicze), a oskarżeni i H. D. (1) podjęli na początku września 2015 r. działania z przeniesieniem całego majątku spółki. W tym samym czasie nadal kupowali paliwo za pieniądze K.; 4 faktury z września 2015 r., 3 faktury z października 2015 r., wykorzystując niewiedzę kontrahenta, tj. błąd w który wprowadzili go przy zawarciu umowy i kontynuowali oszukańcze zachowania przez zmyślane usprawiedliwiania opóźnień zapłaty, a potem unikanie kontaktu. Oskarżeni wyzyskali błąd pokrzywdzonego do maksimum, aż do wstrzymania przez niego dalszego kredytowania zakupów paliwa, po własnym dochodzeniu dot. sytuacji sp. (...).

Początkowa realizacja należności, która miała miejsce w lipcu 2015 r. nie wpływa na ocenę zamiaru oszustwa. Jest to metoda bardzo powszechna w biznesie, gdyż wzmaga zaufania pokrzywdzonego, uspokaja go, po czym zadysponowuje on większą pulę środków, które zostają przejęte przez oszusta i przy nim zostają. Oczywiście jest, że gdyby sp. (...)

nie zapłaciła za pierwszą czy drugą fakturę, wówczas spółka (...) zablokowałaby dalsze zakupy, podczas gdy możliwość zbiccia faktur w okresy 2 – tygodniowe, plus kolejne opóźnienia, które najpierw były usprawiedliwiane, pozwalały oszukańczej firmie oskarżonych na znaczne wyłudzenie. O tej samej metodzie w stosunku do swojej firmy zeznała M. K., wskazując także na przewlekanie przez sp. (...) zapłaty, posługiwanie się wymyślonym pretekstem o niekompletności dokumentów, co było jednym z elementów przeciągania gry oszukańczej. Należy też zauważyć, że pojedyncze wpłaty, które wpłynęły na konto K. w lipcu – wrześniu 2015 r. nie pochodziły z kont sp. D., dlatego, że nie było tam środków. Gdyby spółka miała pieniądze na kontach, byłyby one w pierwszej kolejności zajęte przez komorników w sprawie I. i P. M., co także świadczy o utracie płynności finansowej przez spółkę oskarżonych. Nazajutrz po zawarciu umowy (...). – K. komornik zajął dwa samochody osobowe sp. (...), co oznacza, że spółka nie miała pieniędzy.

Oskarżeni tak jak przed podpisaniem umowy ukryli przed pokrzywdzonym położenie swej spółki, tak nigdy po jej zawarciu nie powiadomili o jakichkolwiek faktach wpływających na możliwość jej realizacji, co też świadczy o ciągłości i kierunku zamiaru oszustwa i wyzyskaniu przestępstwa do maksymalnego zysku. Nie powiadomiono sp. K. o rzekomym kryzysie w transporcie. Skarżący nie dostrzega tego, że gdyby taki kryzys nastąpił, to samochody sp. (...) nie potrzebowałyby paliwa, gdy tymczasem ich spółka zakupywała

go coraz więcej na koszt pokrzywdzonego.

Oskarżeni nie wskazali też na jakiegokolwiek niezawinionie szkody swojej spółki, np. niewywiązanie się innych podmiotów z zobowiązań wobec (...). To milczenie na temat długów i czerpanie dalszych zysków z umowy z K., przemawia za przyjęciem, że celem działań oskarżonych było osiągnięcie jak największych korzyści dla zadłużonej spółki, która była ich własnością. Całokształt zachowań oskarżonych i członków ich rodziny w ciągu ostatniego roku prowadzenia (...) sp. z o.o. świadczy o determinacji do kontynuowania działalności gospodarczej w sposób niezgodny z prawem, byle osiągnąć zysk i ukryć majątek przed wierzycielami. Nie sposób więc traktować oskarżonych jak przeciętnych przedsiębiorców, którzy nie poradzi sobie z powodu trudności lub przecenili swoje umiejętności biznesowe. Oskarżeni w trakcie wszystkich przypisanych przestępstw działali w sposób przemyślany, planowany i celowy. Kierowali spółką (...) od 2006 r. bazując na rodzinnym kapitale i doświadczeniu, znali dobrze rynek transportowy i zasady funkcjonowania spółek. Ich wiedza i doświadczenie wskazują na pełną świadomość, że zaciągane w 2015 r. zobowiązania nie będą zrealizowane i służą przedłużaniu funkcjonowania i zysków ich spółki kosztem kontrahentów.

Sąd Apelacyjny nie uznał zatem naruszenia art. 7 k.p.k., ponieważ obrońca oskarżonych upatruje rzekomego uchybienia w tym, że Sąd nie oparł się wyłącznie na wyjaśnieniach oskarżonych i zeznaniach H. D.,

podczas gdy należało rozważać całokształt dowodów, jak uczynił to Sąd Okręgowy. Wnioski co do zamiaru oszustwa nie zostały oparte na fakcie samego długu, jak twierdzi obrońca, ale na badaniu wszelkich okoliczności towarzyszących umowie (...) – K., w tym sytuacji finansowej i zachowania oskarżonych przed, w trakcie realizacji umowy, jak i po wyłudzeniu usług pokrzywdzonej firmy.

Z powyższych względów apelację obrońcy oskarżonych uznano za niezasadną, za wyjątkiem elementów opisu czynów przypisanych A. D. (1) w pkt 1 i 2 wyroku, zaś Ł. D. (3) w pkt 8, 9 wyroku oraz ustalenia Sądu Apelacyjnego o zmniejszeniu wartości sprzeniewierzonego mienia z pkt 3 i 10 wyroku, czego strony nie podnosiły.

Wniosek obrońcy oskarżonych o uniewinnienie – niezasadny.

Apelacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego (...) sp. z o.o. joint venture w likwidacji w B..

1. Zarzut naruszenia art. 85a i 86 § 1 k.k. # niezasadny

Sąd Okręgowy nie naruszył ustawowych zasad łączenia kar jednostkowych z art. 85 i 86 k.k. Nie przekroczył granic łączenia kar, ani sposobu łączenia rodzajów kar, nie można więc skutecznie zarzucić naruszenia tych przepisów.

Celem skarżącego był natomiast zarzut niewspółmierności kary, który powinien być realizowany w oparciu o podstawę z art. 438 pkt 4 k.p.k.

2. zarzut naruszenia art. 69 § 1 i 2 k.k. # niezasadny

Zasadność tego zarzutu może być rozpatrywana głównie w kontekście uzasadnienia apelacji, z którego ewidentnie wynika kontestacja kary jednostkowej i kary łącznej jako rażąco łagodnych, tak co do wymiaru, jak ich warunkowego zawieszenia kary łącznej. Pełna poprawność tego zarzutu wymagała jednak użycia podstawy odwoławczej z art. 438 pkt 4 k.p.k., nie zaś zarzutu obrazy prawa materialnego – art. 69 k.k., który nie nakłada obowiązku, nie wprowadza zasady obligatoryjnej przy wymiarze kary, a więc nie może być złamany. Sąd może ale nie musi skorzystać z instytucji wskazanej w tym przepisie i nawet jeśli nieprawidłowo oceni okoliczności wymienione w art. 69 § 1 i 2 k.k., to podważenie wyroku w części dotyczącej kary powinno się odbywać w trybie zarzutu rażącej niewspółmierności (surowości kary). Za nielogiczny należy uznać zarzut „niezastosowania” art. 69 § 2 k.k., bowiem wskazane tam warunki do zawieszenia kary nie mogą być stosowane, po to by wykazać bezzasadność użycia probacji.

Sąd Apelacyjny nie uwzględnił zarzutu dotyczącego zasady łączenia kar wymierzonych A. D. (1) i Ł. D. (1), uznając, że kary łączne 1 roku pozbawienia wolności, choć łagodne, w kontekście łączenia kar za cztery przestępstwa, nie są rażąco niesprawiedliwe. Należy pamiętać, że pokrzywdzony nie odnosi się do całości skazania, tylko skazania w swojej sprawie. Wymierzona za czyn IV – VIII a/o, na podstawie art. 286 § 1 k.k., w zw. z art. 294 § 1 k.k. kara 1 roku pozbawienia wolności

jest wprowadzić karą najniższą ustawowo, ale nie sposób pomijać tego, że A. D. (1) jest karany po raz pierwszy, a Ł. D. (1) był wcześniej skazany na grzywnę za przestępstwo skarbowe. Przy wymiarze kary łącznej, użycie przez Sąd Okręgowy zasady absorpcji zostało logicznie uzasadnione związkiem czasowym przestępstw i ich bliskością rodzajową.

Sąd Apelacyjny uznał natomiast wniosek pokrzywdzonego o wymierzenie kary łącznej bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Oskarżeni działali z premedytacją, planowo, z nastawieniem na zachowanie swego majątku kosztem innych podmiotów gospodarczych. Stosowali metody oszukańcze, różne wybiegi, zatajenia i przekłamania. Wykorzystali swe zdolności biznesowe, by wyprowadzać formalnie majątek zagrożony w jednej spółce, do innej swojej spółki. Stosowali wybieg z łańcuszkiem rodzinnych firm, by uniemożliwić egzekucję i zaspokojenie wierzycieli. Należało przyznać rację skarżącemu, że warunkowe zawieszenie wykonania łagodnej kary łącznej, przy takiej determinacji przestępczej oskarżonych w dziedzinie gospodarczej, nie będzie wystarczającą reakcją karną. Oskarżeni są dojrzałymi ludźmi, zwłaszcza A. D. (1) (emerytowany wojskowy), prowadzącymi spółkę (...) od 2006 r. Ich sprawność w sprawach prawno – gospodarczych wykorzystali w sposób sprzeczny nie tylko z zasadami etyki przedsiębiorczości, ale łamiący prawo, nie zachowując żadnej refleksji nad szkodą innych podmiotów. Wykorzystali swobodę gospodarczą i zaufanie innych do ich wyzyskania i cynicznego usuwania

spod ich zasięgu majątku dłużnej spółki. Uniemożliwili procedury cywilnoprawnego dochodzenia i egzekucji roszczeń, nadużywając swobody umów i powoływania nowych firm. Tak przebiegłe i wyrachowane działania powodują poważne straty dla małych firm działających zgodnie z prawem, na co powoływał się pełnomocnik (...) sp. z o.o. w likwidacji, spowodowanej niemożnością odzyskania wierzytelności od podobnych dłużników. Zachowanie oskarżonych świadczy o demoralizacji w dziedzinie, w której działali, co przejawia się także w braku skruchy i jakichkolwiek działań zmierzających do naprawienia szkód pokrzywdzonych ustalonych chociażby w tej sprawie. Oskarżeni sprzedali spółkę (...), z udziałem H. D. (1), której A. D. przekazał udziały, a Ł. D. (1) prezesurę. Majątek przekazany z (...) do ich firmy (...) był przekazywany dalej do firm (...). Rację ma więc pełnomocnik spółki (...), że oskarżeni zachowawszy dla siebie korzyści z przestępstwa, nie mając żadnych ciężarów finansowych z wyroku karnego i nie reagując na wyroki sądów cywilnych, nie odczuliby właściwie dolegliwości skazania. Nie można uznać za wystarczający środek w postaci dozoru kuratora sądowego. Sposób działania sprawców, postać winy, o bardzo obciążającym zabarwieniu oraz potrzeba wychowania oskarżonych, wymagają pozostawienia kary łącznej w wymiarze dotychczasowym, jednak o charakterze izolacyjnym. W okresie około 3 lat od dokonania przestępstw oskarżeni nie wykazali żadnego wychowawczego wpływu

postępowania karnego na ich postawy wobec pokrzywdzonych.

Zakaz zawarty w art. 415 § 1 zd. 2 k.p.k., powoduje, że oskarżeni, pozostając na wolności prawie bezwarunkowo i skutecznie ukrywszy majątek, pozostawiliby bezkarni. Stwierdzenie Sądu Okręgowego o tym, że zawieszenie kary „pozwoli oskarżonym na prowadzenie normalnego życia ...” (str. 36), jest oderwane do warunków w jakich sprawcy postawili pokrzywdzonych. Nie uwzględnia zupełnej obojętności na ich szkodę, braku refleksji i potrzeby poprawy, ani sposobu działania sprawców i stopnia winy.

Sąd Apelacyjny uznał zatem, że kara wolnościowa byłaby rażąco niesprawiedliwa, gdyż pozostawia pokrzywdzonego w sytuacji, w której nie otrzymuje faktycznego naprawienia szkody, a w dodatku ma poczucie braku ochrony ze strony państwa, gdy tymczasem oskarżeni mogliby kontynuować działalność gospodarczą na podobnych co dotąd zasadach. Względy prewencji ogólnej nakazują przeciwdziałać temu. Okoliczności łagodzące, takie jak, niekaralność A. D. (1) i jego wiek (72 lata), nie mogą być dominujące w sytuacji, gdy tak doświadczony człowiek i przedsiębiorca wykorzystuje te przymioty do przebiegłego wyrządzania szkód kontrahentom, oszustwa, sprzeniewierzenia, udaremnienia tytułów wykonawczych itp., nie wzbudzając w sobie żadnej refleksji. Oskarżeni współdziałali ze sobą i innymi członkami rodziny, wymieniając się w zarządach i udziałach swoich firm, kierując się wyłącznie własnym interesem, psując rynek i zasady gospodarcze. Jest to działalność

szkodliwa wymagająca odczuwalnej kary. Kara 1 roku pozbawienia wolności wpłynie na przemyślenie przez oskarżonych ich postaw, a ewentualne starania skazanych w postępowaniu wykonawczym o środki probacji czy inne formy wykonania kary, powinny być badane w kontekście skruchy i naprawienia szkód.

Z powyższych względów Sąd Apelacyjny uchylił rozstrzygnięcia oparte na art. 69 § 1 i 2 i art. 70 § 1 k.k. oraz art. 72 § 1 k.k.

3. Zarzut naruszenia art. 46 § 1 k.k. # niezasadny

Art. 415 § 1 zd. 2 k.p.k. wprowadza zakaz kumulacji roszczeń o charakterze cywilnoprawnym, to znaczy, że wszczęcie innego postępowania o zasądzenie roszczeń związanych z wyrządzoną przestępstwem szkodą albo prawomocne orzeczenie o takim roszczeniu w innym postępowaniu wyklucza dublowanie takiego orzekania w wyroku sądu karnego. (...) sp. z o.o. uzyskała nakaz zapłaty w dniu 23 lutego 2016 r. w Sądzie Okręgowym w Lublinie, sygn. akt I Nc 49/16, w którym orzeczono solidarny obowiązek zapłaty kwoty ustalonej w wyroku od (...) sp. z o.o. i H. D. (1) (k. 1171). Oskarżeni działali w ramach podmiotu gospodarczego spółki z ograniczoną odpowiedzialnością i w takim zakresie ponoszą odpowiedzialność karną, jako udziałowcy i władze spółki. Skierowanie egzekucji wobec oskarżonych (ich osobistego majątku) regulowane jest przepisami prawa cywilnego. Trudności w takiej egzekucji, nie stanowią podstawy do ponownego orzekania o naprawieniu szkody w postępowaniu karnym. Próba

zdublowania określonej przez sąd karny odpowiedzialności cywilnej oskarżonych w postępowaniu karnym jest zakazana przepisem art. 415 § 1 k.p.k. Przepis ten stanowi ograniczenie dla zastosowania w tej sprawie art. 46 § 1 k.k., dlatego zarzut naruszenia tego przepisu jest niezasadny, tak jak wniosek o zmianę w tej części wyroku. Roszczenie K. o naprawienie szkody, zgłoszone na podstawie art. 46 § 1 k.k. jest tym samym roszczeniem, o którym rozstrzygnięto prawomocnie w postępowaniu karnym. Art. 46 § 1 k.k. ma charakter kompensacyjny i zmierza do sprawnego, uproszczonego zaspokojenia podmiotu pokrzywdzonego przestępstwem, zanim orzekłby o tym sąd cywilny. W przypadku, gdy strona uzyskała tytuł cywilny, naprawienie szkody w postępowaniu karnym nie może już nastąpić. Sama idea tej instytucji przeczy dublowaniu tytułów odszkodowawczych (K.K. Komentarz pod red. W. Wróbla i A. Zolla, Warszawa 2016, t I. s. 910, a także: K.P.K. Komentarz pod red D. Świeckiego, Warszawa 2017, t.I. s. 1575).

Wniosek

O zmianę kary – częściowo zasadny
 O orzeczenie naprawienia szkody - niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

powody częściowej zmiany wyroku przedstawiono w uzasadnieniu do

poszczególnych zarzutów apelacji
stron.

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
<i>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
<u>1.</u>	Przedmiot utrzymania w mocy
Skazanie oskarżonych A. D. (1) za wszystkie zarzucane im czyny, w wersji przypisanej przez Sąd I instancji, z niewielkimi zmianami na korzyść oskarżonych w odniesieniu do zarzutów a/o I, II, V i VI . Utrzymano w mocy także wymiar kar jednostkowych i kary łącznej pozbawienia wolności (uchylając środki probacyjne) oraz rozstrzygnięcie o kosztach postępowania.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Zarzuty apelacji obrońcy oskarżonych zostały uznane co do zasady za chybione, co wykazano szczegółowo w części 3 niniejszego uzasadnienia, oddalając zarzuty naruszenia art. 410 k.p.k., art. 7 k.p.k., zarzut naruszenia prawa materialnego – art. 300 § 2 k.p.k. oraz zarzut błędu w ustaleniach faktycznych. Uznano jedynie zarzut błędnego ustalenia w pkt 1 i 8 wyroku, że (...) spółki (...) została zbyta w dniu 1 września 2015 r. (czyn I, a/o), podczas gdy transakcja (pierwsza) dot. wyprowadzenia tej nieruchomości z majątku spółki została dokonana w dniu 2 grudnia 2015 r. (umowa między oskarżonymi, a następnie dalsza sprzedaż przez A. D. do sp. M.).	

5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
<p>1.</p> <p>2.</p> <p>3.</p> <p>4.</p>	Przedmiot i zakres zmiany
Z opisu czynów przypisanych oskarżonym w pkt 1 i 8, 2 i 9 wyroku Sądu Okręgowego wyeliminowano określenia dotyczące egzekucji komorniczej KM 3779/16.	
Zwięźle o powodach zmiany	
<p>Postępowanie komornicze Km 3779/16 nie toczyło się jeszcze w chwili czynów z pkt I, II, V i VI a/o, ale P. M. (1) dochodził już wówczas roszczenia w kwocie 9.082,68 zł. objętego a/o, dlatego pozostawiono w opisie czynu tę wierzytelność jako zagrożoną działaniami oskarżonych – sprzedażą majątku sp. (...) – majątku zajętego do wierzytelności sp. I. i do egzekucji na rzecz P. M. w sprawie Km 4383/15.</p> <p>Z opisu czynu przypisanego w pkt 1 i 8 wyroku Sądu Okręgowego wyeliminowano ustalenie o zbyciu (...) spółki (...) - nieruchomości KW WA 1G/ (...), ponieważ w dniu 1 września 2015 r. nie została ona jeszcze sprzedana przez oskarżonych. Sprzedaży tej nieruchomości dotyczy zarzut II i VI a/o, a wymienienie jej w pkt I i V a/o było pomyłką prokuratora, na co słusznie zwrócił uwagę obrońca. Ustalenia faktyczne zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku były prawidłowe odnośnie do czasu i okoliczności zbycia nieruchomości, tak więc korekcie (na korzyść oskarżonych) podlegał ten element opisu czynu.</p> <p>Zmieniono wyrok Sądu Okręgowego w pkt 3 i 10 na korzyść oskarżonych, poprzez obniżenie kwoty przywłaszczonego – sprzeniewierzonego - mienia (pojazdów leasingodawcy) z kwoty 1.661.435,88 zł do kwoty 1.128.390,57 zł</p> <p>Powody – porozumienie sp. D. z (...) sp. z o.o. z dnia 15 lipca 2015 r. ustaliło cenę pojazdów, które sp. (...) użytkowała w leasingu, na kwotę niższą od pierwotnej wartości leasingu, po potrąceniu uiszczonych</p>	

rat leasingu. W ocenie Sądu Apelacyjnego ta właśnie kwota 1.128.390,57 zł odzwierciedlała wartość pojazdów w chwili przywłaszczenia przez oskarżonych.

Zmieniono formę kar łącznych pozbawienia wolności w stosunku do obu oskarżonych, poprzez uchylenie rozstrzygnięć o warunkowym zawieszeniu ich wykonania i dozorze kuratora sądowego – pkt 6, 7 oraz 13, 14 wyroku Sądu Okręgowego.

Powody – oskarżeni nie zasługiwali na zastosowanie dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia kar łącznych, które i tak wymierzono w najniższym wymiarze. Taka postać kary łącznej byłaby rażąco niewspółmiernie łagodna, zważywszy na liczbę przestępstw, realizujących plan pokrzywdzenia wielu wierzycieli, przez systematyczne wyprowadzanie majątku spółki (...), po to by nie ponosić odpowiedzialności materialnej za zaciągnięte zobowiązania, oszukańcze działanie wobec części pokrzywdzonych, brak skruchy i naprawienia szkód (znaczne szkody), działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Zmiana ta była skutkiem apelacji oskarżyciela posiłkowego (...) sp. z o.o. w likwidacji o czym napisano szerzej w części 3 niniejszego uzasadnienia.

<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</u>	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.

Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia		
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		
<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Sąd Apelacyjny uznał za zasadne niezasądzenie obowiązku naprawienia szkody w wyroku łącznym na rzecz oskarżyciela posiłkowego (...) sp. z o.o. joint venture w likwidacji na podstawie art. 46 § 1 k.k.	Przeszkodą do zasądzenia roszczenia odszkodowawczego, mimo nienaprawienia szkody, jest klauzula antykumulacyjna z art. 415 § 1 k.p.k. zd. drugie. Pokrzywdzona spółka uzyskała wyrok sądu cywilnego zasądzający kwotę wskazaną w a/o przeciwko sp. (...). Polska i H. D. (1). Postępowanie egzekucyjne Km 2190/17 było bezskuteczne – postanowienie komornika z 21 grudnia 2018 r. (załącznik do apelacji). Art. 415 § 1 k.p.k. zakazuje orzekania w postępowaniu karnym o roszczeniu będącym przedmiotem innego postępowania albo jeśli o roszczeniu tym prawomocnie orzeczono, bez względu na skuteczność czy nieskuteczność egzekucji tego roszczenia (szerzej w pkt 3 niniejszego uzasadnienia).	
6. Koszty Procesu		

Wskazać oskarżonego	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
A. D. (1) Ł. D. (1)	Pkt 5 – 6 wyroku	Na podstawie art. 636 § 1 i 2 k.p.k. obciążono oskarżonych kosztami postępowania apelacyjnego, w tym: kwotą 720 zł na rzecz osk. posiłkowego (...) sp. z o.o. w B. z tytułu zwrotu wydatków na ustanowienie pełnomocnika, obecnego na 2 terminach rozpraw oraz opłatami sądowymi po 180 zł za obie instancje, zgodnie z art. 19 ust. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23 czerwca 1973 r.

7. **PODPIS**

Marzanna A. Piekarska-Drażek

Dorota Tyrała Anna Kalbarczyk

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Oskarżyciel posiłkowy (...) sp. z o.o. joint venture w likwidacji	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	

x w części	#	co do winy	
x	co do kary		
x	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
x	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

x	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	x	zmiana

1.3. <u>Granice</u> <u>zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonych A. D. (1), Ł. D. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja			
1.3.1. <u>Kierunek</u> i <u>zakres zaskarżenia</u>			
x na korzyść # na niekorzyść	x w całości		
# w części	x	co do winy	

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
x	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
x	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
x	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
<u>1.4. Wnioski</u>			
#	uchylenie	x	o zmianę wyroku przez uniewinnienie oskarżonych